

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) I. B.**, zastoupený JUDr. Pavlem Švábem, advokátem se sídlem Slezská 13, Praha 2, **b) G. P.**, **c) J. P.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné: **GEOSAN OMEGA a. s.**, se sídlem BB Centrum – budova Beta, Vyskočilova 1481/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2008, č. j. 10 Ca 298/2006 - 80,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobcům **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo k žalobě G. P. a J. P. zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 21. 8. 2006, č. j. S-MHMP 182883/2006/OST. Naopak žaloba I. B. byla tímto rozsudkem zamítnuta. Citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 – odboru stavebního (dále jen „úřad městské části“) ze dne 23. 2. 2006, č. j. P4/69804/05/OST/MAPA/7531, kterým byla na vymezených pozemcích v katastrálním území Krč, při ulici Antala Staška v Praze 4 umístěna stavba bytového domu včetně inženýrských sítí, zpevněných ploch a komunikací, nazvaná „ANTAL“.

II.

Stěžovatel proti tomuto rozsudku v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“),

tedy nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozsudku městského soudu.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v tvrzení městského soudu, že se nevypořádal s námitkou žalobců v otázce ochrany zeleně na předmětných pozemcích a nevyváženě odkázal na stanoviska dotčených orgánů státní správy v této otázce. Městský soud ovšem neuvedl, v čem tato nevyváženost a opomenutí námitek žalobců spočívalo. Dané území je z hlediska územního plánu smíšeným územím městského typu, takže je lze zastavět navrhovanou stavbou. Neexistuje žádné stanovisko dotčeného orgánu státní správy, které by tuto stavbu nedoporučovalo či omezovalo, a stromy na předmětném pozemku již byly v souladu s rozhodnutím orgánu ochrany přírody a krajiny pokáceny, takže k námitce, že realizací stavby zmizí veškerá vegetace, třeba uvést, že žádné další kácení již nebude prováděno, neboť již není nutné ani možné. Káceno přitom bylo jen v místě umístění budoucí stavby, naopak kvůli navázané infrastruktuře žádný strom či keř pokácen nebude, takže městský soud, když akceptoval tuto zveličenou námitku žalobců, rozhodl v rozporu se skutečným stavem dokazování.

K odstupu a situování oken navrhované stavby stěžovatel uvedl, že není rozhodující, jak lze právně a fakticky definovat pojem pracovna a obytná místnost, nýbrž to, zda odstup jednotlivých domů vyhovuje článku 8 odst. 8 obecných technických požadavků na výstavbu v hlavním městě Praze, což stěžovatel v napadeném rozhodnutí konstatoval a prověřil v souladu s předloženou dokumentací.

Za nepřezkoumatelný označuje stěžovatel závěr městského soudu, že se údajně nevypořádal s námitkou žalobců týkající se otáčení velkých vozidel a napojení pozemku na místní komunikaci. Ve skutečnosti stanoviska dotčených orgánů státní správy na námitky žalobců zcela dopadly a vypořádaly se s nimi. Připomněl, že ulice V. je slepou ulicí a neumožňuje průjezdný provoz a co se týče samotného bytového domu, k významnějšímu zatížení ulice dojde pouze ráno a večer při odjezdu a návratu rezidentů do zaměstnání a zpět. Tato úvaha by ostatně neměla být předmětem posuzování správního soudu. Stejně jako dosud u jednopatrové budovy patrně bude probíhat i zásobování nebytových prostor v objektu, trojice tam se nacházejících prodejen bude ostatně zásobována spíše menšími a středními vozy.

K požadavku žalobců na vypracování znaleckých posudků týkajících se nadměrného hluku stěžovatel připomněl, že provoz navržené budovy nebude překračovat limitní zákonem dovolené hodnoty, vůči rušné křižovatce ulic Antala Staška a Na Strži se hlukové zatížení obyvatel okolních domů výstavbou navrhované budovy dokonce sníží, což stěžovatel konstatoval i ve svém rozhodnutí v návaznosti na akceptování připomínek dotčených orgánů státní správy.

Za nepřezkoumatelné stěžovatel označil i tvrzení soudu, že byl porušen § 415 občanského zákoníku. Námitka porušení tohoto ustanovení totiž nemá charakter občanskoprávní námitky podle § 137 stavebního zákona č. 50/1976 Sb., navíc žalobci ji nijak nespécifikovali a neuvedli, jaká škoda by mohla vzniknout a jakou činností by ji stavebník způsobil. Ani městský soud ostatně neuvedl, jakým způsobem je třeba se touto námitkou zabývat.

Stěžovatel konečně nesouhlasí ani s tvrzením městského soudu, že z ustanovení § 4 odst. 3 tehdy platné vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, nelze dovodit, že stavební úřad ověřuje dokumentaci až v návaznosti na nabytí právní moci rozhodnutí. Pokud by stavební úřad opravdu ověřoval dokumentaci před právní mocí rozhodnutí, pak by existovala ověřená dokumentace k rozhodnutí, které by například bylo následně v odvolacím řízení zrušeno, nebo by byla ověřena k jinému rozhodnutí, než bylo ve věci vydáno, nebo by stavebník musel k novému projednání vydávat

vždy novou dokumentací, i kdyby důvod zrušení rozhodnutí nebyl v tom, co je předmětem dokumentace. Takovou povinnost však správní řád ani stavební zákon nestanoví.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

III.

Žalobci se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

IV.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 22. 9. 2005 bylo úřadem městské části Praha 4 na návrh společnosti HOMOLKA OMEGA, a. s. (poznámka soudu: později došlo ke změně jména na GEOSAN OMEGA a. s.) zahájeno územní řízení o umístění stavby bytového domu „ANTAL“ při ulici Antala Staška v Praze 4. V tomto řízení, po rozšíření počtu jeho účastníků, se dne 22. 2. 2006 konalo ústní jednání, kde se úřad městské části seznámil s námitkami účastníků řízení, zejména obyvatel okolních domů, včetně všech tří žalobců, tedy prvního žalobce jako vlastníka sousedních pozemků a druhé žalobkyně a třetího žalobce jednajících za Společenství vlastníků V. 1224 a 1225.

V tomto řízení bylo dne 23. 2. 2006 vydáno výše označené rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 o umístění stavby, tedy bytového domu „ANTAL“ zahrnujícího čtyři podzemní a dvanáct nadzemních podlaží, včetně inženýrských sítí, zpevněných ploch a komunikací, přičemž pro umístění této stavby stanovil celkem 32 podmínek. Umístění stavby označil úřad za souladné s územním plánem hlavního města Prahy, neboť se předmětná plocha nachází v polyfunkčním území SVM – smíšené území městského typu. Konstatoval, že umísťovaná stavba nenaruší pohodu bydlení a zdravé životní prostředí v dané lokalitě a je umístěna v dostatečném odstupu od ostatních domů, aby bylo zajištěno jejich osvětlení a proslunění, jakkoli se sníží hodnoty denního osvětlení v domě č. p. 1224, nikoli však pod normové hodnoty, a další požadavky, včetně požadavků na dopravní obslužnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích, jak plyne z kladných stanovisek dotčených orgánů státní správy. Úřad se v předmětném rozhodnutí vypořádal i s námitkami účastníků řízení, včetně námitek žalobců.

K námitkám prvního žalobce (I. B.), který je vlastníkem části přilehlých pozemků, včetně stavby tiskárny na nich, úřad městské části uvedl, že vzájemná omezení obou staveb jsou limitována tím, že ve směru k žalobcovu pozemku nebudou situována žádná okna ani balkóny v umísťovaném domě a podle závazné podmínky č. 32 musí dokumentace stavby ke stavebnímu povolení řešit otázku provádění stavby tak, aby nedošlo k porušení objektu č. p. 1299. K námitce, že umístěním předmětné stavby stavební úřad negativně předjímá své budoucí rozhodnutí ohledně jím zamýšlených případných vyšších staveb na jeho pozemku, úřad uvedl, že se nejedná o občanskoprávní námitku, kvůli níž by měl ve smyslu § 137 stavebního zákona přerušit řízení, neboť takovou povahu má jediné námitka zpochybňující samo vlastnické právo či jeho rozsah, o které musí rozhodnout soud; takovou povahu však nemá námitka týkající se jen obtěžování výhledem, předepsaných vzdáleností, zastínění a podobné námitky územně technického a stavebně technického charakteru, neboť jejich posouzení je v působnosti stavebního úřadu a dotčených orgánů státní správy. Právě na základě jejich vyjádření dospěl stavební úřad k závěru, že umísťovaná stavba neznemožňuje případnou zástavbu sousedního pozemku.

Druhá žalobkyně a třetí žalobce (G. P. a J. P.) uplatnili celkem třináct námitek, jež stavební úřad zamítl. K námitce absence seriózní studie vlivu zvýšených exhalací odkázal na souhlasná stanoviska k umístění stavby vydaná odborem ochrany životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy. Námitku porušení § 4 odst. 1 tehdy účinné vyhlášky

č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, v důsledku zvýšení automobilového provozu a úpravy příjezdové komunikace na úkor chodníku, který se stane nebezpečným zvláště pro starší chodce, stavební úřad zamítl, neboť rychlost vozidel bude na předmětné silnici, jejíž část pro pěší bude široká 2 m a vlastní vozovka 3,5 m, omezena na 20 km/hod, což schválil i příslušný silniční správní úřad. Stejně zamítl námitku týkající se otáčení vozidel zásobování a popelářů, které se budou otáčet na parkovišti na severní straně vozovky. Zmiňovaná vyhláška navíc pro území hlavního města Prahy neplatí, neboť pro ně platí zvláštní vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, přičemž souladem navrhované změny s touto vyhláškou se stavební úřad podrobně zabýval. Dospěl rovněž k závěru, že se umisťovaná stavba nedotkne kontejnerových stání pro směsný odpad stávajících bytových domů. K námitce zhoršení světelných poměrů a proslunění odkázal na studii vypracovanou Ing. P. A., podle níž bude mít umisťovaná stavba jen mírně zhoršující vliv na okolní zástavbu a nezpůsobí u ní snížení denního osvětlení a proslunění pod hranici hygienických limitů. Tvrzení, že v důsledku výšky umisťované budovy společně s uvažovanou nadstavbou tiskárny se z ulice Panuškovy stane tunel koncentrující exhalace a hluk z tiskárny a projíždějících vozidel, stavební úřad odmítl s odkazem na stanoviska dotčených orgánů státní správy. K nesouhlasu s dendrologickou studií, která podle žalobců nezohlednila stromy ohrožené úpravami okolí a výkopy sítí a přikládala stejnou hodnotu starému jehličnatému stromu jako kontejnerovému listnatému stromu, připomněl stavební úřad pravomocné rozhodnutí orgánu ochrany přírody, jímž bylo povoleno kácení šesti kusů dřevin a zároveň byla uložena povinnost kompenzovat vzniklou ekologickou újmu náhradní výsadbou. Součástí umisťované stavby navíc mají být i sadové úpravy a vytvoření aleje podél západní fasády, čímž úřad reagoval na námitku bezohlednosti proměny parkových pozemků se vzrostlými jehličnany v obytný dům. Plocha, na níž má být stavba umístěna, je vedena v katastru nemovitostí v kategorii zastavěná plocha a nádvoří nebo ostatní plocha, takže není pravdou, že dojde k zastavění plochy k soukromým účelům na úkor veřejné zeleně. Námitka, že investor svými vyjádřeními prokázal, že pokud se mu podaří stavbu prosadit, bude patrně postupovat nepřilíh ohleduplně k životnímu prostředí, byla odmítnuta jako nesouvisející se samotným územním řízením. K námitce ohrožení zdravých životních podmínek dosavadních obyvatel oblasti stavební úřad poukázal na to, že podzákonné předpisy, jimiž žalobci argumentovali, již byly zrušeny, stavba je souladná s územním plánem hlavního města Prahy a soulad s platnými právními předpisy chránícími veřejné zdraví posoudila Hygienická stanice hl. m. Prahy, pobočka – Jih, jež vydala souhlasné stanovisko.

Proti tomuto rozhodnutí podalo odvolání celkem 25 účastníků řízení - včetně všech tří žalobců. První žalobce (I. B.) namítal nesprávný procesní postup, nezohlednění toho, že při budování základů pro čtyři podzemní podlaží hrozí zásadní poškození jeho stavby a sesunutí části jeho pozemku, a informoval, že byl nucen podat proti navrhovatelům územního řízení žalobu podle § 127 občanského zákoníku, když úřad městské části dohodu účastníků nijak nezajistil ani k ní nepřispěl odbornou radou a vydal napadené rozhodnutí, v němž toliko částečně vyhověl námitce prvního žalobce stanovením podmínky výstavby. Tím podle něj porušil také právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2005, sp. zn. 5 A 2/2002.

Druhá žalobkyně (G. P.) ve svém odvolání zejména vytkla stavebnímu úřadu, že se evidentně snaží vyjít vstříc navrhovatelů a v jeho prospěch proměnit pozemky v majetku města, kde jsou vzrostlé jehličnaté stromy sloužící k regeneraci na obytný dům. Realizací tohoto záměru by došlo k porušení článku 4 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy a k přímému ohrožení veřejného zdraví ve smyslu zákona č. 86/1992 Sb. (*pozn. soud:* pod tímto číslem bylo toliko vydáno úplné znění zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu) díky výšce domu a počtu bytů a automobilů, které by tak přibýly. Porušen by byl i článek 8 vyhlášky

hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, neboť i na severní straně uvažovaného domu jsou zakreslena okna směrem k oknům domu č. p. 1299 s prolukou menší, než požaduje tato vyhláška. Kritizovala i odkazování na souhlasná stanoviska dotčených orgánů státní správy, neboť ta nebrala v potaz skutečnou situaci na místě, konkrétně nárůst a zrychlení dopravy v místě, kterému nemohou zabránit pouhé zpomalovací pruhy na začátku ulice, nemožnost otáčení velkých nákladních vozidel na severní straně ulice Panušková, neboť tamní vjezd je trvale zatarasen automobily, a zvýšení exhalací a hluku, které nebylo posouzeno žádným znaleckým posudkem. Škody, které by výstavbou umístěvané stavby vznikly na zdraví a životním prostředí stávajících obyvatel, zakládají díky snížení ceny jejich bytů také porušení článku 11 Listiny základních práv a svobod. Míru snížení proslunění prokazovala žalobkyně tím, že v bytě v 1. patře domu č. p. 1224 by míra proslunění byla podle provedené studie pouze 1:38 hodin, přičemž normou je povoleno 1:30, což sice normu neporušuje, ale mělo by být důvodem odborného posouzení situace a ne jen studie. Pokud úřad městské části opakovaně poukazoval na již vydané rozhodnutí o povolení kácení šesti kusů dřevin, upozornila žalobkyně na to, že toto rozhodnutí bylo založeno na fatální chybě, když v něm byl zaměněn obvod a průměr kácených stromů, jak zjistila měřením, takže ve skutečnosti byly obvody kácených stromů více než třikrát větší. Nesouhlasila také s tvrzení, že stanoviska dotčených orgánů státní správy byla souhlasná, neboť některé z nich spojily svůj souhlas s podmínkami, z nichž jen některé byly splněny. Stanovisko Odboru životního prostředí Úřadu městské části Praha 4 pak bylo ve skutečnosti zásadně nesouhlasné a požadovalo zamítnutí návrhu. Zároveň podala žalobkyně žalobu podle § 127 občanského zákoníku k Obvodnímu soudu pro Prahu 4.

Žalovaný tato odvolání zamítl svým rozhodnutím ze dne 21. 8. 2006. Možnost umístit danou stavbu na tomto území podle něj dokazuje studie proslunění a osvětlení, podle níž dojde pouze ke zhoršení v rámci hygienických limitů. Nová vyšší stavba zapadá do panoramatu této části Prahy a je proto v souladu s charakterem a strukturou okolní zástavby, jakkoli jakákoli výšková stavba nutně vybočuje z dosavadní výškové hladiny. Ohrožení základů stávajícího domu prvního žalobce je zamezeno technickou podmínkou pro budoucí návrh stavby, nicméně nebylo namíste přerušovat řízení až do rozhodnutí soudu ve sporu prvního žalobce a navrhovatele stavby, neboť vyústěním územního řízení není povolení stavebních prací. Ke zmatečnosti údajů uvedených v rozhodnutí o kácení zeleně žalovaný připomněl, že šlo o pravomocné rozhodnutí opravňující samo o sobě toto kácení provést, takže mu nepřislušelo je přezkoumávat. Vyjádřil se i ke splnění podmínek odstupů budov a vzájemného umístění oken; otázku hluku a exhalací při výstavbě pak podle něj řeší podmínka č. 18 napadeného rozhodnutí. K námitce podjatosti všech pracovníků stavebního úřadu žalovaný připomněl, že o ní bylo rozhodováno ještě podle zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, který s možností vyslovit podjatost všech pracovníků správního orgánu nepočítal. V daném případě navíc byla námitka podjatosti podložena nedostatečně pouze tím, že úředníci úřadu městské části byli zaměstnanci samosprávného celku.

V rozsudku napadeném nyní projednávanou kasační stížností městský soud zamítnutí žaloby prvního žalobce (I. B.) zdůvodnil tím, že se ztotožnil se stručným posouzením této námitky ze strany stěžovatele, když obsahem podmínky č. 32 byla námitka hrozícího poškození stavby prvního žalobce dostatečně ošetřena, neboť v ní bylo budoucímu stavebníkovi uloženo realizovat jeho stavbu tak, aby nedošlo k porušení těchto objektů, přičemž součástí dokumentace ke stavebnímu povolení bude i posouzení a návrh statického zajištění stability sousedního objektu. Podrobnější námitky přitom spadají až do fáze řízení o vydání stavebního povolení, takže bylo správné, že kvůli nim nebylo přerušeno územní řízení.

Žalobám G. P. a J. P. soud naopak vyhověl. Shledal totiž, že s jejich odvolací námitkou týkající se zhoršení životního prostředí v důsledku realizace umístěvané stavby na úkor veřejné

zeleně se stěžovatel vypořádal pouze tím, že odkázal na stanovisko dotčeného orgánu státní správy místo toho, aby například umožnil dotčenému orgánu státní správy seznámit se s touto námitkou a případně ji zapracovat či se s ní vypořádat v doplnění svého vyjádření. Postup, který zvolil stěžovatel, nelze označit za řádné vypořádání s odvolací námitkou a stěžovatel tak své rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. Obdobně nepřezkoumatelně stěžovatel zareagoval i na námitku týkající se otáčení velkých vozidel, k čemuž pouze odkázal na stanovisko dotčeného orgánu na úseku dopravy. Za důvodnou označil městský soud i námitku týkající se vzájemných odstupů staveb a situování oken obytných místností, neboť stěžovatel tuto námitku odmítl poukazem na to, že v severní fasádě má být v projednávané stavbě pouze „pracovna“, čili nikoli obytná místnost. Městský soud však připomněl, že stavební zákon nespojuje s pojmem „pracovna“ důsledek, že by nešlo o obytnou místnost. Další tvrzení týkající se odstupů mezi budovami pak podle městského soudu neměla oporu ve správním spise. Za důvodnou označil i námitku ohledně vlivu zvýšených exhalací a hluku při výstavbě, neboť shledal vnitřní rozpor v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ohledně toho, zda dojde či nedojde k překročení hlukových limitů. Navíc tato část rozhodnutí odkazuje na stanoviska dotčených orgánů státní správy, jež zjevně vycházela z jiné stavební dokumentace, než sám úřad městské části. Tato stanoviska totiž odkazovala na dokumentaci bytového domu s 15 nadzemními podlažími, zatímco samotné rozhodnutí počítá s domem se 14 nadzemními podlažími. Vypořádání s námitkou ohledně porušení § 415 občanského zákoníku pak v napadeném rozhodnutí stěžovatele zcela absentuje. Nedůvodnou naopak shledal městský soud námitku týkající se nedostatečného oslunění a osvětlení, neboť sledované veličiny by se podle vypracovaných studií měly pohybovat v rámci hygienických limitů. K námitce ohledně rozhodnutí o povolení kácení dřevin městský soud připomněl, že se jedná o pravomocné rozhodnutí, takže proti němu lze brojit jedině samostatně cestou obnovy řízení. Naopak s námitkou poškození dalších vzrostlých stromků v důsledku budování inženýrských sítí se stěžovatel vůbec nevypořádal, neboť tyto dřeviny se mají nacházet i na jiných pozemcích než je ten, jehož se týká povolení k pokácení šesti kusů dřevin. Městský soud z těchto důvodů napadené rozhodnutí zrušil a uložil stěžovateli, aby řádně zjistil skutkový stav a poté znovu a řádně rozhodl o námitkách účastníků. Poukázal také na to, že mu nebyl předložen kompletní správní spis, neboť v něm chyběla ověřená grafická příloha územního rozhodnutí, ačkoli byl stěžovatel k jejímu předložení vyzván, což by samo dostačovalo ke shledání nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Městský soud zkritizoval tvrzení stěžovatele, že stavební úřad ověřuje dokumentaci po právní moci rozhodnutí, jež nastala až dne 24. 11. 2006, kdy již byl spis zapůjčen Nejvyššímu státnímu zastupitelství a následně obratem zaslán městskému soudu. Ustanovení § 4 odst. 3 vyhlášky č. 132/1998 Sb. určuje časový okamžik, kdy stavební úřad zasílá ověřenou dokumentaci navrhovateli a obecnímu úřadu, jehož územního obvodu se umístění stavby týká. Neplatí z něj však, že dokumentaci ověřuje až po právní moci rozhodnutí. Ostatně již text výrokové části rozhodnutí ze dne 23. 2. 2006 odkazoval na ověřenou dokumentaci.

V.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Soud především konstatuje, že rozhodnutí stěžovatele bylo městským soudem zrušeno z několika souběžně působících důvodů, z nichž většina spočívala v tom, že se stěžovatel s některými námitkami druhé žalobkyně a třetího žalobce vypořádal nedostatečně, popřípadě vůbec, a založil tak nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí. Sám ovšem nyní namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, a to právě v těch částech, kde městský soud konstatoval nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Na tyto části rozsudku městského soudu je přitom třeba pohlížet pohledem, který byl vyjádřen například v rozsudku Nejvyššího správního

soudu ze dne 28. 3. 2007, sp. zn. 2 As 36/2006 (publ. na www.nssoud.cz): „*Jestliže bylo rozsudkem krajského soudu zrušeno žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost ..., lze se v řízení o kasační stížnosti zabývat pouze tím, zda byl závěr o nepřezkoumatelnosti správný či nikoli.*“ Je tak na Nejvyšším správním soudu, aby postupně posoudil ve vztahu k jednotlivým kasačním námitkám, zda je nepřezkoumatelnost či jiný důvod nezákonnosti spíše v jednotlivých částech rozhodnutí stěžovatele, či v tom, jak tyto části následně posoudil městský soud. Činí tak přitom s vědomím, že pokud by městský soud shledal nepřezkoumatelnost stěžovatelova rozhodnutí byť i jen v jediném bodu důvodně, bylo to dostatečné ke zrušení stěžovatelova rozhodnutí, a tedy i k nedůvodnosti kasační stížnosti. Tento přístup k posuzování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů byl v poslední době patrně nejpodrobněji – byť ve vztahu k daňovému řízení, ovšem způsobem aplikovatelným i na jiné druhy správních řízení - potvrzen v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, sp. zn. 7 Afs 212/2006 (publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zde zdejší soud připomněl, že „*rozsaň odvolacím orgánem provedeného přezkumu musí nalézt odraz v odůvodnění jeho rozhodnutí. Z odůvodnění musí být patrný dosavadní průběh a výsledek daňového řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Musí z něho být zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Rovněž z něho musí být zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou skutkovou a právní argumentaci daňového subjektu a proč odvolací důvody považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Z odůvodnění musí být též patrné, že se odvolací orgán zabýval zákonností prvoinstančního rozhodnutí i z toho hlediska, zda při přezkoumávání vyšly najevo skutečnosti odvolatelem sice neuplatněné, ale mající podstatný vliv na výrok rozhodnutí (§ 50 odst. 3 věta druhá d. ř.); pokud shledal, že ano, musí být z rozhodnutí zřejmé, které skutečnosti to byly a jak se projevíly ve výroku rozhodnutí Nejvyšší správní soud podotýká, že jakkoli nepřezkoumatelnost žalobou napadeného správního rozhodnutí je nutnou a dostatečnou podmínkou jeho zrušení krajským soudem, nezabavuje to krajský soud vedle konstatování této nezákonnosti též povinnosti vypořádat se s (dalšími) žalobními námitkami či případně zabývat se jinými důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti, či jeho nicotností, a to v té míře, v jaké to obsah napadeného správního rozhodnutí umožňuje. V soudním řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu se totiž může stát, že toto rozhodnutí bude ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám nepřezkoumatelné, ať již pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, avšak ve vztahu k jiným, na prvních z nich relativně nezávislým, požadavkům přezkoumatelnosti vyhoví. Může tomu být nejen tehdy, vztahuje-li se nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí toliko k některému z vícero jeho výroků, ale například i tehdy, je-li odůvodnění jednoho výroku nepřezkoumatelné toliko ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám, výsledek jejichž posouzení sám o sobě neovlivňuje posouzení dalších skutkových či právních otázek, které byly rovněž pro rozhodnutí správního orgánu o věci podstatné.*“ Přestože tedy shledání nepřezkoumatelnosti stěžovatelova rozhodnutí i ve vztahu k jedinému „vypořádání“ se s odvolací námitkou bylo dostatečné ke zrušení stěžovatelova rozhodnutí, je třeba hned úvodem posouzení jednotlivých kasačních námitek hodnotit s ohledem na citované usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu a v tomto směru je nutno konstatovat, že se městský soud zabýval i potenciální nepřezkoumatelností dalších částí stěžovatelova rozhodnutí i ostatními druhy žalobních námitek. Jak totiž bylo v tomto usnesení též konstatováno: „*Důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.*“ Obdobně musí postupovat i Nejvyšší správní soud, tedy posoudit jak všechny kasační námitky, jimiž se stěžovatel brání proti závěru o nepřezkoumatelnosti svého rozhodnutí, tak námitky proti těm částem rozsudku, v nichž mu byly vytknuty jiné důvody nezákonnosti.

Takto je třeba posoudit již prvou stěžovatelovu námitku. Zde stěžovatel na jedné straně napadá údajnou nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, na druhé straně ovšem přehlídá, že právě rozhodnutí jeho samotného bylo k žalobní námitce nedostatečného vypořádání se se zhoršením životního prostředí a nedostatečnou ochranou zeleně zrušeno právě

pro nepřezkoumatelnost. Stěžovatel tedy nemůže v kasační stížnosti dost dobře tvrdit, že správní soud rozhodl v rozporu se skutečným stavem dokazování a v rozporu se spisem, a vyvracet důvodnost dané žalobní námitky tím, že doplní nové argumenty, které vyplývají ze spisu. Rozhodnutí stěžovatele totiž v tomto bodě nebylo vytýkáno, že nebylo v souladu se správním spisem, nýbrž právě to, že se spokojilo s pouhým odkázáním na jeho obsah a stanoviska v něm obsažená, místo aby se přímo v rozhodnutí stěžovatel s odvolací námitkou skutečně vypořádal. K poškození životního prostředí totiž stěžovatel skutečně uvedl pouze, že „*k návrhu byla vydána odborná stanoviska dotčených správních orgánů v jednotlivých oblastech. Na jejich základě lze konstatovat, že k nepřijatelnému zhoršení životního prostředí nedojde.*“ K zásahu do zeleně pak pouze odkázal na rozhodnutí o kácení oněch šesti již pokácených stromů, další zelení se ale ani přes odvolací námitky, jež se týkaly jak zmatečnosti rozhodnutí o pokácení dřevin, tak možného poškození dalších dřevin v důsledku výstavby inženýrských sítí, nezabýval. Přitom, pokud nyní doplňuje, že káceno bylo jen v místě umístění budoucí stavby a kvůli infrastruktuře budoucí stavby žádné další dřeviny káceny nebudou, nemůže to ex post již nic změnit na nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí v tomto bodě (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, sp. zn. 3 As 51/2008, in: www.nssoud.cz).

Co se týče stěžovatelem tvrzené nepodstatnosti právního a faktického vymezení pojmu „pracovna“, je třeba připomenout, že tento pojem vnesl do věci sám stěžovatel, když ve svém rozhodnutí zdůvodňoval, proč je podle dokumentace splněna podmínka číslo 7, podle níž v severní fasádě umístěvané budovy nemají být okna obytných místností. Stěžovatel ve svém rozhodnutí označil tuto podmínku za splněnou, což odůvodnil právě tím, že v této severní fasádě mají být podle projektové dokumentace pouze okna „pracovny“. Nejvyšší správní soud se však musí ztotožnit s tím, jak vyložil definici obytné místnosti ve smyslu článku 3 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (přístupné na http://magistrat.prahamesto.cz/71675_VYHLASKA-c-26-1999-Sb-hl-m-Prahy-o-obecných-technických-požadavcích-na-výstavbu-v-hlavním-městě-Praze), městský soud. Toto ustanovení definuje obytnou místnost takto:

*„1. část bytu (zejména obývací pokoj, ložnice, jídelna), která splňuje požadavky předepsané touto vyhláškou, je určena k trvalému bydlení a má nejmenší podlahovou plochu 8 m²,
2. kuchyň, má-li podlahovou plochu nejméně 12 m²;
pokud tvoří byt jediná obytná místnost, musí mít podlahovou plochu nejméně 18 m²; u místností se zřekosenými stropy se do plochy obytné místnosti nezapočítává plocha se světlou výškou menší než 1,2 m.“*

I podle zdejšího soudu je zjevné, že výčet typů místností v bodě 1 tohoto ustanovení (obývací pokoj, ložnice, jídelna) je toliko příkladný a vytváří množinu, do níž „pracovna“ typově svou povahou plně zapadá. Pokud je ovšem i pracovna možno označit za „obytnou místnost“ ve smyslu této vyhlášky, pak stěžovatelovo tvrzení o naplnění podmínky č. 7 prvostupňového rozhodnutí vycházelo z chybného právního posouzení věci a z chybného výkladu tohoto podzákoného předpisu, na čemž nemůže nic změnit to, že nyní tento svůj závěr označuje za nepodstatný, neboť za jediné podstatné náhle označuje dodržení odstupů jednotlivých domů ve smyslu článku 8 odstavce 8 téže vyhlášky. Ani tato kasační námitka tudíž není důvodná.

Svou další námitkou stěžovatel brojí proti tomu, že předmětem posuzování správního soudu neměla být otázka dopravní situace v oblasti v případě vybudování umístěvané stavby, přičemž závěr městského soudu, že se stěžovatel s touto námitkou nevypořádal, označuje za nepřezkoumatelný. Tato námitka se ovšem míjí s podstatou věci. Městský soud se totiž vůbec nepouštěl do posuzování dopravní situace v ulici V. či do problematiky otáčení velkých vozidel a zásobování tamních nebytových objektů. Městský soud pouze konstatoval, že i tyto odvolací námitky žalobců posoudil stěžovatel nepřezkoumatelně, s čímž se zdejší soud nemůže než

ztotožnit. Stěžovatel totiž k této odvolací námitce uvedl na straně 6 svého rozhodnutí pouze toto: „Pokud jde o zhoršení životního prostředí (doprava, provětrávání atd.) a nadměrné zatížení místní komunikace, k návrhu byla vydána odborná stanoviska dotčených správních orgánů v jednotlivých oblastech. ... Dopravní zatížení lokality bylo posouzeno dotčeným orgánem na úseku dopravy jako přijatelné.“ Tyto dvě věty skutečně nelze označit za přezkoumatelné vypořádání se s odvolací námitkou. Nelze ostatně vůbec tvrdit, že by se městský soud pouštěl do věcného posuzování problému dopravní obslužnosti. Městský soud toliko konstatoval nepřezkoumatelnost takového vypořádání se s odvolací námitkou. K ničemu jinému, tím méně k jakékoli věcné polemice, ostatně neměl na půdorysu těchto dvou vět odvolacího rozhodnutí, jež fakticky pouze odkázaly na obsah správního spisu, ani příležitost.

Stěžovatel dále reaguje na tu část rozsudku, kde městský soud kritizoval způsob, jakým posoudil námitku týkající se nadměrného hluku při výstavbě a užívání předmětné stavby. Stěžovatel v kasační stížnosti prokazuje, že se úroveň hluchosti dokonce sníží, důvodnost žalobní námitky, jež se toho týkala, ovšem městský soud nepostavil na tvrzení opačném, nýbrž na zjištění, že stěžovatel ve svém rozhodnutí odkazoval na akustickou studii, stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu téhož úřadu a vyjádření Pražských vodovodů a kanalizací a. s., která zjevně vycházela z jiné stavební dokumentace než samotné prvostupňové rozhodnutí, když tato stanoviska zmiňovala stavbu o patnácti, a nikoli čtrnácti nadzemních podlažích. Pouze na okraj zdejší soud podotýká, že otázka počtu podlaží umístěvané stavby je ve stanoviscích dotčených orgánů státní správy a úřadu městské části opravdu řešena dosti nepřehledně, protože podmínka č. 2 rozhodnutí úřadu městské části o umístění stavby hovoří o tom, že „budova bude mít 4 podlaží podzemní a 12 podlaží nadzemních“. Úkolem zdejšího soudu nicméně není rozhodovat o tom, zda je ve skutečnosti umístěována stavba s 12, 14 či 15 nadzemními podlažními, k tomu bude mít příležitost stěžovatel v novém řízení. Nicméně domněnka městského soudu, že se stanoviska dotčených orgánů státní správy vyjadřovala k jiné dokumentaci, než samotné rozhodnutí o umístění stavby, je i s ohledem na zmíněnou nepřehlednost důvodná. Tento rozpor přitom stěžovatel nijak nevysvětlil ani v kasační stížnosti, takže oprávněnost této kritiky městského soudu nebyla účinně zpochybněna.

Stěžovatel konečně označuje za nepřezkoumatelné tvrzení městského soudu, že byl porušen § 415 občanského zákoníku. K tomu je třeba uvést, že městský soud nic takového netvrdil. Městský soud pouze nepřehlédl, že se stěžovatel ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval jednou z námitek obsažených v odvolání druhé žalobkyně a třetího žalobce, a to námitkou pod označením B.4, že v důsledku postavení umístěvané stavby může u vlastníků okolních domů docházet ke škodám na zdraví, na majetku a životním prostředí, což je podle nich rozporné s obecným § 415 občanského zákoníku, podle nějž platí, že „každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí.“ Úkolem městského soudu nebylo uvádět, jak měli žalobci specifikovat předmětnou škodu či jak konkrétně se měl stěžovatel touto námitkou zabývat. To měl zvážit stěžovatel sám. Městský soud pouze konstatoval, že tato námitka byla v odvolání uplatněna a stěžovatel na ni ve svém rozhodnutí vůbec nezareagoval. Takový postup přirozeně zakládá nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí, jak plyne i z judikatury zdejšího soudu, který ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2008, sp. zn. 3 As 51/2007 (publ. na www.nssoud.cz), uvedl: „Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].“

Stěžovateli se tak nepodařilo kasační stížností vyvrátit žádný z důvodů, pro něž městský soud jeho rozhodnutí zrušil.

Nezbývá tak než uzavřít, že kasační stížnost je nedůvodná, neboť rozsudek Městského soudu v Praze netrpí nesprávným posouzením právních otázek ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Za značně nelogické lze konečně označit skutečnost, že stěžovatel napadal daný rozsudek i z důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro „*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*“ Jak ovšem vyplývá z rekapitulace kasační stížnosti i z výše provedeného posouzení jednotlivých kasačních námitek, není v nich stěžovatelem zahrnuta žádná sebekritika týkající se toho, že vydal rozhodnutí rozporné se správním spisem nebo porušil zákon v ustanoveních o řízení, přestože právě on sám je oním správním orgánem, na jehož pochybení, pro která mělo být jeho rozhodnutí městským soudem zrušeno – což se ostatně ve skutečnosti i stalo – tento důvod kasační stížnosti pamatuje.

Ani tato námitka proto nemohla být shledána důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalobcům náklady řízení nevznikly, když v řízení před Nejvyšším správním soudem zůstali procesně netečnými. Proto soud rozhodl, že se žalobcům právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu